

PETER A. FLANNERY

BITEVNÍ MÁG

PŘEKLAD MIROSLAVA POLOVÁ

Stanislav Juhaňák - TRITON

Mému bratrovi Anthonymu, který zažehl jiskřičku,
Tolkienovi, který ji rozdmýchal do plamene,
všem těm tvůrčím talentům, kteří ho stále přiživují,
a všem těm, kdo milují fantasy knihy.

Tato je moje.

Doufám, že se vám bude líbit.

Poděkování

S láskou a díky mé manželce Julii, která mi opravuje spoustu chyb a dává mi vědět, když začínám žvanit. Mé knihy jsou díky ní lepší.

Díky Kevinu Armsovi, Judith Coulsonové, Megan Nagleové, Fioně Seatonové a Lise Smithové. Byli jste natolik laskaví, že jste tuto knihu před publikováním přečetli, a natolik stateční, že jste se mi svěřili se svými názory.

Díky Robu Millerovi, mistru mečíři z ostrova Skye. Pevně doufám, že jsem kutí meče zoládl správně.

(Viz Robovy nádherné meče na www.castlekeep.co.uk).

*Svět nezná pocit srovnatelný s dračím žalem.
Vyjma snad dračího vzteku.*

Prolog

Rytíř zamrkal, aby vyhnal z očí krev a slzy žalu nad selháním. Zvedl si hledí, otočil se s koněm kolem dokola, pohledem přelétl bitevní pole. Illicijské síly v celém údolí bezhlavě prchaly.

Bitva byla prohraná.

Hořce chutnaly rytíři slzy na jazyku. Měli být početně dost silní na to, aby armádu Posedlých porazili, měli mít převahu, jenže nepočítali s démonem. *Ten* zůstal vskrytu, *ten* se ukázal teprve v poslední minutě, kdy už bylo pozdě žádat o bitevního mága.

Ne. Tohle byla jejich bitva a oni ji prohráli.

Nestyděl se za to, to ne, protože jen málokdo by dokázal necouvnout před takovým nepřítelem. A oni dlouho neustupovali. Illicijský vojáci se drželi skoro hodinu. Ale teď už se blížil konec.

Z hřebene návrší shlížel dolů na svého nepřítele. Démon se tyčil nad lidskými válečníky Posedlých jako ztělesnění podzemské moci a pekelné síly. Rytíř věděl, že ho nedokáže zabít. Jeho jedinou nadějí teď bylo rychle zemřít, rychle, dřív než podlehne strachu. S posledním vypětím vůle popohнал svého oře a zadoufal, že ho odvaha neopustí před koncem. A přece ani teď, když jel vstříc smrti, nemyslel na sebe, ale na lidi, které zklamali. Armáda Posedlých nyní prolomila illicijskou obranu a potáhne do hor, kde ji bude těžké pronásledovat. Vyhne se silně Clemoncé, a místo toho potáhne do Valentijského království.

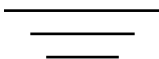
Valentia kdysi slula odvahou a uměním svých válečníků, ale během posledních pokolení její sláva upadla. Když rytíř popohнал svého oře do útoku, přemítal, jestli vůbec něco z její velikosti zůstalo.

Doufal, že ano.

Pro spásu duší jich všech doufal, že ano.

ČÁST I

ZKÁZKA

Syn šílenství

Nad horským městečkem Caer Dour na dalekém severu Valentie právě vycházelo slunce. Chladný vzduch měl říz a světlé kamenné budovy v ranním světle jasně zářily. Do bučení dobytka a mekotu koz zvonily rytmické úderý kovářského kladiva a pach chlévské mrvy se mísil s vůní čerstvě upečeného chleba a s kouřem z tisícovky roztápěných kamen.

Vypadalo to jako každé jiné jítro. Nikde žádné známky strachu ani nic jiného, co by naznačovalo, že se městečko nachází ve smrtelném ohrožení. Ve vzduchu viselo vzrušení, protože dnes byl den klání, významný den, kdy měli obyvatelé Caer Douru předvést své bojové umění vyslanci od královny.

Přestože bylo ještě časně, na dlážděných ulicích už se objevovalo plno lidí a všichni se ubírali na západní kraj města, odkud přes skalnatý vrch šplhala cesta do Clemoncé. Odtamtud přijede on, vyslanec od wrathského dvora.

Přijížděl z hlavního města Clemoncé každé dva roky, aby se podíval na to nejlepší, co mohl Caer Dour na kolbišti nabídnout. Ti, kteří v kláních vynikli, s ním odjížděli zpátky do Wrathu, kde nastupovali na Válečnou akademii. Vzrušená doba to byla vždycky, ale letos dvojnásob. Letos s sebou vyslanec přiváděl zpátky jednoho žáka, který už výcvik dokončil. A to ne jen tak ledajakého rytíře nebo šermíře, ale hned bitevního mága, po více než čtyřiceti letech prvního, který vzešel z Caer Douru, a jeho příjezd nemohl být načasován lépe.

Před necelými dvěma týdny ohlásily pohraniční hlídky, že ferocijské vojsko prorazilo illicijskou obranu a proniklo do Valentie. Už zpusťošilo několik vesnic a teď se nacházelo pouhých pár dní pochodu od jejich městečka. V čele Posedlých táhl nějaký démon a bez bitevního mága neměla městská armáda šanci je zastavit. Ale dnes se vracel domů jejich hrdina, a tak se lidé z Caer Douru nebáli tolik, jak by asi měli. Mísťto obav časně zrána vstali a připravovali se na dnešní velkolepou po-

dívanou. Vylézali na kopec nebo se alespoň vykláněli z oken, všichni v naději, že konečně zahlédnou královnino poselstvo.

Na jednom sídle na kraji města zašli dva mladíci ještě dál, ti si vylezli nahoru na červené pálené střešní tašky. Jeden byl kovářův syn Malaki de Vane, vysoký, urostlý, svalnatý mladík s hustými hnědými vlasy a jasně červeným mateřským znaménkem na levé tváři. Ten druhý byl skoro stejně vysoký, ale hubený a slabý, s řídkými tmavými vlasy a nezdravě bledou pleť. Rysy měl vcelku příjemné, ale v obličejí byl vyzábělý a tváře měl propadlé. Jmenoval se Falco Danté a jedině, co na něm vypovídalo o nějaké síle, byla barva jeho očí, jasně, živě zelených.

„Dávej pozor, Falco. Spadneš!“

„Chci se jen podívat,“ odpověděl Falco a už si to bokem šinul na hřeben.

„Však je brzy uvidíme i tak. Hlavně pojď sem dolů, tady je to bezpečnější.“ Jeho ztřeštěná odvaha přiváděla Malakiho k zoufalství. „Jestli spadneš, já tě chytat nebudu!“

„Ale jo, budeš,“ řekl Falco s úsměvem. Věděl, že jeho kamarád by ho nikdy spadnout nenechal.

Malaki zkusil jinou fintu.

„Rozbiješ tašky,“ vyjel na něj. „Simeon tě stáhne z kůže.“

Simeon le Roy byl pánem domu, na který vylezli. Falco u něj sloužil od smrti svého otce, což bylo už skoro čtrnáct let.

„Tašky budou v pohodě,“ prohlásil Falco. „Já nejsem žádné pultunové nemehlo jako ty.“

„Hlavně mi pak nevyčítej, žes dostal výprask.“

„Simeon by mě nikdy neuhodil,“ zasupěl Falco a přehodil si nohu přes hřeben. Z toho namáhavého šplhání se mu třásly ruce a v plicích mu hvízdalo.

„Ale měl by,“ utrousil Malaki. „To jsem vážně netušil, že to může mít nějaký pacholek tak snadné.“

Tohle bylo samozřejmě daleko od pravdy. Snadný život bylo to jediné, co Falco Danté opravdu neměl. Žil jako nezuživá třtina ve světě válečníků, a co hůř, byl synem šílence.

„Tak co?“ zeptal se netrpělivě Malaki.

„Co co?“

„Vidíš dál?“

Hvízdání v hrudníku bylo čím dál nepříjemnější. Studený ranní vzduch jeho plicím nijak nesusvědčil, ale přesto se Falco usmál.

„Až na rozeklanou skálu,“ odpověděl.

„Drž se pevně,“ nabádal ho Malaki. „Lezu nahoru.“

Navzdory svým rozměrům vylezl Malaki na sedlovou střechu překvapivě hbitě. Zakrátko už seděl za svým kamarádem na nejvyšším bodě domu a společně hleděli k velkému skalnímu rozštěpu, kde kamenitá stezka obkružovala kopec.

„Myslíš, že s sebou přivede mágy?“ zeptal se Malaki s myšlenkou na vyslance.

„Vždycky s sebou nějakého má,“ odpověděl ležérně Falco. „Chtějí si prohlédnout učně.“

„To já vím!“ vyhrkl Malaki. „Ale myslíš, že jich přivede víc? Myslíš, že bude přivolávání?“

„To já nevím,“ zalhal Falco. Snažil se, aby to znělo lhotejně, ale pravdou bylo, že o příchodu mágů věděl. Nějak prostě věděl, že přivolávací bude.

„Doufám, že bude,“ vydechl Malaki. „Jen si to představ... Mít nejen bitevního mága, ale dokonce bitevního mága s drakem. To by ferocijská armáda neměla šanci.“

„My na porážení Posedlých nepotřebujeme draka,“ namítl Falco. „Darius nám bude stačit.“

Všichni věděli, jak to chodí. Dobře vycvičená armáda měla slušnou šanci porazit armádu Posedlých podobné velikosti, ale pokud Posedlé vedl démon, tak normální armáda byla bez šancí. Přemohl ji strach. Ve vítězství mohla doufat, pouze pokud měla bitevního mága.

Nešlo jen o bojové schopnosti a tajemnou moc bitevního mága, šlo o jeho ducha, maják víry, úhelný kámen odvahy, díky němuž mohli i normální lidé ten strach zvládnout. Už samotný bitevní mág ve vlastních řadách je mocným spojencem. A bitevní mág s drakem, no, to už je hotová živelná síla.

„Copak ty bys nechtěl vidět draka?“ naléhal Malaki. „Alespoň jednou.“

„Ne,“ zalhal znovu Falco. Kamarádili se s Malakim od dětství, ale Falco nechtěl, aby někdo – *kdokoli* – věděl, jak moc touží spatřit draka, a taky nechtěl, aby někdo pojal podezření, co má zrovna dnes v úmyslu.

Malaki se zadíval na kamarádova úzká záda, zplihlá ramena, schýlenou hlavu.

„Kvůli tátovi?“ zeptal se tiše.

Falco jen přikývl. Lhotejnost předstíral, stud, který se ho zmocnil při zmínce o otci, nikoliv. Mlčky seděli, slunce se pomalu přechylovalo přes hřeben střechy na druhou stranu.

„Kde jsou?“ podivil se Malaki. „Slunce už stojí nad hlavou. Už by tady měli být.“

Falco nic neřikal, ale protivný stín z jeho duše pomalu odplýval.

„Já nevím, proč jsem takový rozčilený,“ postěžoval si Malaki. „Ne že bych se nechtěl dostat na akademii, ale přece jen...“

„Ty přece budeš bojovat v řezi,“ připomněl mu přes rameno Falco. „A tam jsi favoritem na vítězství. Však ty jim ještě ukážeš, co v tobě je.“

„To určitě,“ odfrkl si Malaki. „Až opadá listí z dubu.“

Falco se dal do smíchu nad kamarádovou skromností. Pokud mu bylo známo, v celém kraji nebylo mladíka, který by se Malakimu v umění zacházet s mečem vyrovnal.

„Jen si to představ, vyhrát takové klání,“ zasnul se Malaki. „A být představen u wrathského dvora královně Catherine.“

Falco byl šťastný, že mu Malaki nevidí do obličeje. Na rtech mu pohrával lišácký úsměv a v očích mu planul zelený oheň. Do háje s mágy a šlechtickými výsadami. Jestli půjde všechno podle *jeho* plánu, tak Malaki dnes *dostane* šanci udělat dojem na královnina vyslance. Ale zatím ještě nechtěl nic říkat a zrovna se chystal změnit téma, když se ozval zoufalý výkřik a oba obrátili pozornost dolů k domu.

„Co to, k čertu, bylo?“ zeptal se Malaki.

Falco neodpovídal. Napínal sluch, jestli neuslyší ještě něco.

Z domu se ozval další výkřik. Vyděšený jekot přešel v uširvoucí bědování. Malaki strnul, jako by do něho hrom udeřil, ale Falco si přehodil nohu zpátky přes hřeben a začal slézat dolů.

„Co je to?“ sykl Malaki, když o kus níž na střeše Falca dohnal.

„Simeon,“ odpověděl Falco, přešel přes krátkou dešťovou vpusť a podél okapu se vydal směrem k verandě na opačné straně domu.

„Kam jdeš?“

„Jen se chci ujistit, že je v pořádku.“

„Ale to zmeškáme vyslance.“

„Chci mít jen jistotu,“ nedal se Falco.

Malaki zvedl oči k nebi a pak se vydal za kamarádem. Zrovna když mladíci slezli na verandu a nakoukli škvírou v okenici dovnitř, změnilo se bědování ve vzteklé mručení a šepot.

„Co je to s ním?“ zeptal se Malaki.

Falco se pátravě zadíval na nezřetelné obrysy svého pána.

Starý Simeon le Roy se svíjel ve zmuchlané posteli, celý se klepal a blekotal slova, která ani jednomu chlapci nedávala smysl. Sténání a bědování přerušovalo zlobné vrčení, jako by byl vtažen do nějakého boje.

„Má sen,“ řekl Falco.

„Matko všehomíra!“ vydechl Malaki. „O čem?“

„O pekle,“ odpověděl Falco.

Malakim projel záchvěv strachu, ale Falco jen mhouřil oči, pohled na Simeonovo utrpení v něm probudil celou škálu jeho vlastních nočních můr.

Nikdy nebudeš mít tu odvahu.

Nikdy nebudeš mít tu sílu.

Jako by svět kolem něj potemněl, když mu v hlavě zazněl ten jízlivý hlas.

„Neměli bychom ho probudit?“ zeptal se Malaki, čímž vytrhl Falca z blouznění.

„Ne,“ odpověděl Falco. „Já u něho počkám. To přejde.“

Malaki se kradmo podíval na svého přítele. Nikoli poprvé slyšel ve Falcově hlase něco, nějaký druh zralosti, nějakou umíněnost, něco, co v něm vždycky vyvolalo dojem, že svého kamaráda doopravdy vůbec nezná.

„To má pořád takové sny?“

„Ne,“ odpověděl Falco. „Někdy v noci je to ještě horší.“

„To se s tím nedá nic dělat?“

Falco zavrtěl hlavou. „Takové je prokletí bitevního mága,“ řekl. „Ale v tom spočívá i jejich síla. Když se na bitevním poli setkají s démonem, nebojí se tak jako jiní lidé.“

„Proč ne?“ vydechl Malaki.

„Protože to pro ně není nic nového,“ odpověděl Falco. „Znají ho ze svých snů už od dětství.“

Malaki by se rád dozvěděl něco víc, ale zároveň dobře věděl, že vyptávat se Falca moc do hloubky nemá smysl. Simeon býval léta bitevním mágem, bojoval s Posedlými už v dobách, kdy byl tento nepřítel teprve jen matnou a vzdálenou hrozbou. Ale jeho dlouhá služba královstvím Wrathu zničehonic skončila před nějakými čtrnácti lety, kdy Falcův otec zešílel a pozabíjel polovinu mágů v městečku.

Malaki ještě chvíli na Falca vyčkávavě hleděl, a pak se vrátil zpátky ke škvíře v okenici a díval se, jak se stařec svíjí v pekelných mukách.

Do jasného svěžího rána se zničehonic rozezněl zvon a oba chlapci sebou překvapeně trhli.

„Už je tady!“ vyhrkl Malaki, vylezl na zábradlí a okapem se vydal zase nahoru. Nakolik byl statný a urostlý, zpátky na hřeben střechy vyšplhal hravě. „Už ho vidím!“ zakřičel. „A Daria taky!“

Falco vzhlédl, podíval se na svého kamaráda a usmál se. A když pak nakoukl skrz okenici zpátky do světnice, Simeon už se nesvíjel v trýznivých snech. Seděl ve zmuchlané posteli, obličejem obrácený k oknu, za nímž se krčil Falco. Skrz okenici pronikl sluneční paprsek, dopadl na jeho tvář a odhalil hrůzné znetvoření. Kůži na obličejí rozryly šrámy a zhyzdily popáleniny a v jasném slunečním světle jako černé stíny zely prázdné oční důlky.

Simeon le Roy byl slepý.

„Ten studený ranní vzduch bude tvoje smrt, Falco Danté.“

Falco se laskavému hubování svého pána usmál.

„A přestaň se šklebit, ty mrňavý vychrtlíku!“

Úsměv se rozlil po tváři od ucha k uchu. Simeon možná přišel o oči, ale pořád viděl víc než kdo jiný. Veškeré zdání strachu a zranitelnosti se rozplynulo, když bývalý bitevní mág vstal z postele a přehodil si přes rozložitá ramena dlouhý háv. Dlouhé šedé vlasy si stáhl dozadu a svázal hedvábnou šňůrkou. Byl stár, už mu určitě táhlo na sedmdesátku, a přesto se navzdory zřetelnému kulhání a jisté ztuhlosti v údech pořád nesl jako válečník. Přešel k oknu a rozrazil okenice.

„Kolik mágů, pane de Vane?“ zahřímal.

Ani Falca, ani Malakiho dosah jeho vnímání nepřekvapil. Ne všechna moc bitevního mága závisí na zraku.

„Počkejte chvíli!“ zavolal Malaki ze svého hřadu na hřebeni. „Přivalila se tam nějaká mlha.“

„Čtyři,“ zašeptal si Falco pro sebe tak tiše, aby ho nikdo neslyšel. Nevšiml si, že se k němu Simeon obrátil obličejem a zjizvené čelo se zamýšleně nakrabilo.

Chvíli bylo ticho, Malaki čekal, až se mlha rozptýlí. Pak... „Čtyři,“ zavolal. „Jsou tam čtyři mágové.“

Znělo to zklamaně, ale Simeon jen přikývl.

„Hmm,“ zarachotilo mu v hloubi hrdla. „S těmi třemi z Caer Douru to dělá sedm. Vypadá to, že přivolávání přece jenom bude.“

Když to Falco uslyšel, snažil se nedat na sobě nic znát. Navenek nehnul brvou, jen se kabonil, ale v nitru ho vzrušením jímala závrť. Dnes večer, až skončí všechna klání, se Darius Voltario pokusí přivolat draka a on, Falco, bude u toho.

Vážky přátelství

„Přivedl jen čtyři mágy,“ vztekal se Malaki, když se vrátil k Falcovi a Simeonovi na verandu.

„Dobré ráno, Malaki,“ přivítal ho Simeon.

„Dobré ráno, pane le Royi,“ pozdravil ho poněkud bázkivě Malaki. Lézt šlechtici v časných ranních hodinách po střeše není asi nejvhodnější, ale Simeon nebyl jako ostatní šlechtici ve městečku. Byl vlídný, přístupný, skoro normální. Obvykle by Malaki projevoval více sebe-kázně, ale ve vzrušení dnešního dne si prostě nemohl pomoci. „Proč jenom čtyři?“ vyhrkl. „Myslel jsem si, že jich přivede sedm, aby nás doplnil na deset.“

Simeon pohledem vyzýval Falca, ať odpoví, ale Falco se odmítal na svého pána byť jen podívat.

„S řádnými přípravami vyžaduje zkrocení draka jen sedm mágů,“ odpověděl mu Simeon.

„Zkrocení?“ opáčil Malaki. „Myslel jsem, že draci jsou na naší straně. Proč bychom si je měli krotit?“

A znovu se Simeon podíval na Falca, který pořád nedával nijak najevo, že by se chtěl zapojit do rozhovoru.

„Většina draků by za svého bitevního mága a za svobodné lidi Wrathu položila život,“ souhlasil Simeon.

„Tak v čem je problém?“

„Problém je v tom, pane de Vane, že vždycky existuje možnost, že přivolávání vyslyší černý drak.“

„A co je na černých dracích tak zvláštního?“ Malaki byl nadšen. Ještě nezažil, aby někdo mluvil o dracích tak otevřeně.

„Bez ohledu na to, s jakou barvou začínají,“ vysvětloval Simeon, „všichni draci nakonec zčernají. Ti černí jsou ti nejstarší a nejmocnější z celého dračího plemene.“

„Není to snad dobré?“ nevzdával se Malaki.

„Bylo by,“ odtušil Simeon, „až na jednu tragickou skutečnost.“

„A to je co?“

„Černí draci jsou šílení,“ odpověděl Simeon. „Černý drak nenasazuje vlastní život, aby zachránil lidský, ale naopak se obrátí proti lidem a zabíjí je hlava nehlava, dokud není sám zabit nebo neprechne zpátky za Nekonečné moře.“

Malakimu spadla brada a zíral na Falca, jako by říkal: „Věděl jsi to?“

Falco se k nevyřčené otázce svého kamaráda obrátil zády, opřel se o zábradlí obklopující verandu a zahleděl se přes městečko kamsi do dálky. Na rozdíl od Malakiho ho tahle přednáška o povaze draků nijak netěšila.

„A tak to chodí od Velkého posednutí, kdy draky přemohlo zlo,“ dodal Simeon. „Vypadá to, že v srdci černého draka něco z toho posednutí přežívá.“

Malaki ohromeně zíral.

„Jakou barvu měl drak, který vyslyšel tvé přivolávání?“ zeptal se.

Simeon si tiše odfrkl. „Ne všem bitevním mágům dal osud do vínku draka, který by bojoval po jejich boku.“

Malaki byl zjevně zklamaný. Na minutku se odmlčel, jako by se snažil vstřebat, co se zrovna dozvěděl. Pak se obrátil na Falca.

„Tak tohle se stalo tvému otci?“ zeptal se. „Říká se, že jeho drak byl černý.“

Sotva to Malaki vyslovil, už věděl, že překročil meze. Falco se odstrčil od zábradlí a prošel do Simeonovy světnice. Ledva překročil práh, Simeon ho jediným slovem zastavil.

„Falco!“

Falco se zastavil, ale neobrátil se.

„Toto jsou *moje* komnaty, Falco Danté.“ Ani Simeon se k Falcovi neobrátil a Malakiho oči teď přeskakovaly z jedněch strnulých zad na druhé. „Můžeš odejít cestou, kterou jsi přišel. A dávej si pozor na to, kam až v mé domácnosti zacházíš.“

Falco neodpověděl, ale pokorně se vrátil na verandu a začal přelézat zábradlí.

„Dnes ráno si dám k vínu trochu chleba a ovoce,“ dodal Simeon tím samým panovačným tónem.

Falco se zrovna chtěl vydat podél okapu zpátky k oknu, jímž s Malakim původně vylezli na střechu. Zastavil se. „Ano, pane,“ řekl tiše.

Simeon stroze, souhlasně přikývl a Falco opět vykročil.

„A Falco,“ ozval se Simeon poněkud shovívavěji. „Až to zařídíš, ať ti dá Fossetta nadýchat nějaké výpary. Chrchláš jako starý vychrtlý mezek. Nikomu na klání neposloužíš, jestli lehneš do postele a budeš vykašlávat plíce.“

Při těch slovech Malaki na Simeona vytřeštil oči, pak se vyčítavě ohlédl za svým kamarádem, zamumlal pár slov na omluvu a vydal se za ním. Dohnal ho, zrovna když prolezl oknem nahoru na schodiště.

„Co myslel tím ‚posluhovááním na klání‘?“ zeptal se Malaki ostře, když proskočil oknem a chytil Falca za rameno, aby mu neutekl.

Falcův provinilý výraz mu byl odpovědí sám o sobě.

„Zaplátil jsem dost, abych měl jistotu, že *ty* na klání obsluhovat *nebudeš!*“

„Já ti ty peníze vrátím,“ odpověděl Falco, setřásl Malakiho ruku a vydal se po schodech dolů k místnostem pro služebnictvo.

„Já tomu nerozumím,“ řekl Malaki a zařadil se vedle něj. „Vždyť Bellius bude ve svém živlu. A bude tě šikanovat už jen pro výstrahu ostatním.“

„Já vím,“ řekl Falco a strčil do dveří do kuchyně.

Bellius Snidesson byl se svými vazbami na královskou rodinu jak v Caer Laisonu, tak ve Wrathu nejmocnějším a zároveň nejprotivnějším šlechticem v kraji. Kromě toho, že dělal jiným lidem ze života peklo, se Bellius zajímal jen o tři další věci – bohatství, moc a budoucnost svého jediného syna Jareka, surového, rozmazleného kluka, který Falca zmlátil tolikrát, že už by to Falco ani nespočítal. Dokonce i blížící se ferocijskou armádu využil Bellius k tomu, aby si upevnil moc, a Malaki nijak nepochyboval, že právě dnes bude vrcholně nesnesitelný. Takže svého přítele následoval do kuchyně celý zmatený, otrávený a v rozpacích.

Když vstoupili do velké místnosti vydlážděné kamenem, zahalil je závan teplého vzduchu. Z důvěrně známých vůní pečeně, česneku a kořenů se jim v ústech seběhly sliny. Jedné stěně vévodilo široké, otevřené ohniště vyšňořené měděnými rendlíky a kuchyňským náčiním. Vedle ohniště stála černá, železná pec a u ní příjemně zablbná žena se šedivými vlasy staženými dozadu a zakrytými bílým šátkem.

„Tak co,“ zeptala Fossetta, „viděli jste je?“

Když ti dva vstoupili do místnosti, Simeonova hospodyně ani nevedla zrak od plotny, dál si hleděla svých kastrolů.

„Dobré ráno, paní Pieroni,“ pozdravil Malaki. „Ano, viděli.“

Bylo jasné, že oba kluci jsou rozrušení, ale to, že Falco neodpověděl, přece jen přimělo Fossettu zvednout zrak a sledovat jeho kroky, které vedly rovnou do spižírny.

„Dobré ráno, Malaki,“ odpověděla Fossetta s pohledem upřeným na Falca, který už vybíral ovoce a chléb a rovnou ho ukládal na cínový talíř. „Kolikpak mágů s sebou vyslanec přivedl?“

„Čtyři,“ odpověděl Malaki. Uvelebil své statné tělo u dubového stolu uprostřed kuchyně a hladově zašilhal po podnosu s čerstvým chlebem a klobáskami.

Fossetta stáhla rendlíky z největšího žáru, cestou ke stolu si utřela ruce do zástěry a přisunula před Malakiho talíř a nůž.

„Ber si,“ pobídla ho a Malaki jí věnoval vděčný úsměv. „Takže přivo-lávání nakonec přece jen bude?“ zeptala se.

Malaki, který si mezitím ulomil kus chleba a už si krájel na talíři klobásku, otráveně zafuněl. „To jsem v tomhle městě jediný, kdo neví nic o dracích?“

Fossetta před něj postavila cínový korbel a nalila mu do něj ze džbánu vodu.

„Když člověk dělá dvacet let hospodyně bitevnímu mágovi, tak se občas něčemu přiučí.“

Falco se jejich rozhovoru úspěšně vyhýbal, ale Fossetta koutkem oka bedlivě pozorovala, jak vedle talíře s jídlem staví karafu s vínem a jde si nabrat do konvice horkou vodu z velkého hrnce u ohně.

„Dobré ráno, Falco,“ pozdravila ho.

„Dobré ráno, Fossetto.“

Falco sice byl ve špatném rozmaru, ale to ještě neznamenalo, že bude na Fossettu hrubý. Fossetta měla ze všeho, co kdy poznal, nejbližší k matce. Když nesl konvici s horkou vodou zpátky ke stolku, pozornosti hospodyně neunikl jeho hvízdavý dech. Přešla za něj, položila mu jednu dlaň na čelo a druhou mu přitiskla mezi lopatky.

„Dýchej,“ vyzvala ho.

Falco protočil panenky a zhluboka se nadechl.

„Hmm.“ To, co Fossetta cítila, na ni očividně neudělalo nejlepší dojem.

„Sedni si,“ nařídila mu.

„Ale pán –“ začal Falco.

„Já už se o pána postarám.“

Vtiskla Falca na židli a z kotlíku zavěšeného nad ohněm nalila do jedné mísy horkou vodu. Pak vzala z police láhev s rozemnutými bylinkami a vmíchala do vody několik lžic. Místnost se najednou naplnila

pronikavou vůní levandule, eukalyptu a heřmánku. Z police s prádlem vytáhla velkou osušku, naklonila Falca nad mísu a přehodila mu osušku přes hlavu.

„Hlídej ho, ať tak zůstane, dokud se nevrátím,“ nařídila Malakimu.

Malaki s plnou pusou chleba a klobásky jen přikývl, hospodyně sebrala konvici s horkou vodou, víno a talíř s jídlem a odešla z kuchyně.

Rozhostilo se ticho.

Jedinými zvuky bylo Malakiho žvýkání a pomalé hvízdání Falcova dechu.

„Promiň, že jsem byl tak protivný,“ ozvalo se tlumeně zpod osušky.

Místo odpovědi naložil Malaki na talíř něco k jídlu a podsunul ho Falcovi pod ruku. Bylo až k smíchu pozorovat, jak kamarádova ruka šátrá po kusu chleba, než ho uchvátí a zmizí pod osuškou.

„Já stejně pořád nechápu, proč chceš obsluhovat při klání,“ řekl Malaki. „V pavilónu to bude samý šlechtic.“

„Mám k tomu své důvody,“ zamumlal Falco s plnou pusou chleba.

„Občas jsi vážně pěkně protivný,“ sdělil mu Malaki.

Falco nadzvedl osušku a podíval se na rozložitá ramena svého kamaráda.

„Já vím,“ usmál se.

Malaki potřásl hlavou, oplatil mu úsměv a mávnutím ruky ho nasměroval zpátky pod osušku. Chvilí seděli mlčky, pak znovu promluvil Falco.

„Červený,“ řekl. „Ten drak, který vyslyšel přivolávání mého táty, byl červený.“

Malaki spolkl sousto, které měl v puse, a Falco pokračoval: „Říká se, že byl tmavý už od začátku. Rudý jako krev, když teče z žíly.“

Zatímco Malaki napjatě zadržoval dech, Falco se narovnal od kouřícího nálevu a stáhl si osušku z hlavy. Mluvili spolu už o kdečem, ale o tomhle ještě nikdy.

„Během let jeho barva tmavla a mágové začali být ve střehu,“ pokračoval Falco. „Simeon tvrdí, že můj táta věděl, co přijde. Věděl, že jestli jeho drak zčerná, nebude mít jinou možnost než ho zabít. Simeon říká, že dokonce i takový drak ví, co se musí stát, a že jde na smrt dobrovolně.“

„Tak co se vlastně stalo?“ zeptal se Malaki tiše.

„To nikdo neví,“ odpověděl Falco. „Říká se, že jak se barva draka měnila, tak se můj táta čím dál víc uzavíral do sebe a stahoval se do ústraní.“

Trávil víc a víc času v Pustinách, kde sám lovil Posedlé. Neměl oporu v žádné armádě, prostě tam létal jen Aquila Danté a jeho drak.“

Malaki vyčkával, až bude jeho kamarád pokračovat. Útržky toho příběhu se mu donesly, ale nikomu se o tom očividně nechtělo mluvit. Na tuto kapitolu v historii Caer Douru lidé zjevně toužili zapomenout.

„Byl čím dál zlostnější, a kvůli jeho vzteku došlo ke sporu.“

„Ke sporu s kým?“

„S mágy,“ odpověděl Falco. „Můj táta pomalu přicházel o rozum, byl čím dál víc *vyšinutý*.“ To poslední slovo Falco vyslovil, jako by citoval někoho jiného. „Pak jeho drak zčernal.“

„A černí draci jsou šílení,“ dodal Malaki a Falco jen přikývl.

„Mágové ho spoutali. Jenže táta, místo aby jim pomáhal toho draka zabít, tak ho bránil.“

Malaki vyjeveně zíral do Falcových jasně zelených očí.

„Zabil šest mágů a čtyři nejlepší rytíře z tohoto města,“ pokračoval Falco. „Nakonec ho skolil Simeon.“

„Myslel jsem si, že Simeon a tvůj táta byli kamarádi.“

„To byli.“ Falco už se na Malakiho ani nedíval. Byl zahleděný do minulosti, do minulosti, na kterou si nepamatoval, do minulosti, o níž mu jen vyprávěli. „Než pak toho draka konečně zabili, podařilo se mu ještě vychrlit poslední poryv ohně.“

„Simeonovi do obličeje,“ zašeptal Malaki a Falco přikývl.

„Zbylí mágové Simeonovi zachránili život, ale než dračí plamen zhasl, vypálil mu oči.“

Malaki zíral do prázdna a v duchu si vykresloval tu strašlivou scénu. Pak znovu vzhlédl k Falcovi.

„A tys musel nastoupit do služby, abys odpykal zločiny svého otce.“

„Tak nějak,“ odpověděl Falco a oťel si z obličeje výpary.

Než si stihli říci něco víc, dveře se otevřely a do kuchyně znovu vstoupila Fossetta.

„Pokud vím, tak jsem ti nařídila, abys zůstal pod osuškou,“ vyhubovala mu.

Šla ke kredenci, našla bílou keramickou mísu, přešla k Falcovi a podržela mu mísu pod bradou.

„Plivni!“ nařídila mu.

Falco si ztěžka povzdchl, ale Fossetta se nedala odbýt. Nakonec si k Malakiho očividnému znechucení hlasitě odchrchlal a plivl do mísy. Fossetta chrchel prozkoumala a zavrtěla hlavou.

„Zpátky pod osušku,“ nařídila mu.

Falco věděl, že nemá smysl odporovat. Krátce se na Malakiho usmál, aby mu dal najevo, že mezi nimi je všechno v pořádku, a zmizel zase pod osuškou.

„Neměl bys pomáhat tátovi?“ zeptala se Fossetta významně Malakiho, zatímco Falca vytrvale, pravidelně plácala po zádech. „Vzhledem k mobilizaci armády teď má určitě plné ruce práce.“

„Říkal, že můžu jít ven vyhlížet vyslance,“ bránil se Malaki.

„No, tak toho už jsi viděl. A já jsem si jistá, že tvůj táta by pomoc uvítal.“

„Ale my se s ním chceme potkat, až přijede do města,“ namítal Falco mezi plácnutími.

„Třeba budeme mít šanci s ním i mluvit,“ dodal Malaki.

„Vy dva už jste dost staří na to, abyste věděli, jak to chodí,“ sjela je Fossetta. „Ten si dá rychlý oběd se šlechtou a mágy a pak půjde rovnou na klání. Ten se nebude procházet po městě, rozhodně ne dřív než v podvečer. A jestli se chystá přivolávání, no, tak to se asi nepůjde projít vůbec.“

„Počítám, že máš pravdu,“ povzdechl si Malaki. Vysbíral z talíře poslední zbytky jídla a vstal od stolu. „Pokud jde o tebe, chcípáku,“ dodal a smetl drobkou chleba Falcovi na osušku, která mu zakrývala hlavu, „budu tě čekat v pavilónu!“

Falco sebou trhnul a výhrůžně na něj vztyčil prostředníček. Malaki se dal do smíchu a Fossetta Falcovi hladce vlepila pohlavek.

„Padej!“ nařídila Malakimu.

Malaki zamířil ke dveřím, ale jakmile je otevřel, ozvala se Fossetta ještě jednou.

„Hodně štěstí v řeži.“

„Děkuji, paní Pieroni,“ řekl Malaki, usmál se a byl pryč.

Fossetta přestala plácát Falca po zádech a chvíli ještě spočívala pohledem na dveřích. „Je to hodný kluk.“ Stáhla osušku a dovolila Falcovi, aby se narovnal.

„Jo, to je,“ souhlasil Falco a cípem osušky si utíral obličej.

„A taky dobrý bojovník.“

Falco jen přikývl. Svirání na hrudi povolilo a dýchání už tak nebolelo.

„Je to ostuda, že nemůže bojovat v klání,“ podotkla Fossetta.

„Znáš pravidla,“ povzdechl si Falco. „V klání mohou bojovat jen ti, kdo jsou urozeného původu.“

„A co kdyby zkusil někoho vyzvat? Kdyby v řeži porazil nějakého šlechtice, vysloužil by si tím právo na souboj.“

„Jo, ale k tomu by stejně potřeboval ještě dva hlasy, které by mu vyjádřily důvěru,“ řekl Falco. „Jeden od šlechticů a jeden od válečníků. A kromě toho se v celém kraji beztak nenajde jediný šlechtic, který by šel proti Belliovi a přijal výzvu od kovářského syna.“

„Ale to je chyba!“ Fossetta hodila osušku na stůl, shýbla se a přitiskla Falcovi ucho na záda. „Démonské voje nám stojí na prahu a my se tady hašteříme kvůli původu. Je to beznadějné.“

„Nikdy to není beznadějné,“ řekl tiše Falco.

Hospodyně se narovнала a vzala Falca za bradu, aby mu viděla do očí. „Já tenhle tvůj tón už znám, Falco Danté. Doufám, že neplánuješ nějakou hloupost.“

„Kdo, já?“ říkal Falcův výraz.

Fossetta podezřívavě povytáhla obočí a pak odstrčila Falcovi bradu a pustila ho.

„Vy dva jste hrozní,“ vyplísnila ho. „Jeden za osmnáct...“

Vrátila se zpátky k plotně a Falco odsunul napařovací mísu stranou.

„Nejsem si jistý, jestli mu nejsem na obtíž,“ povzdechl si trudno-myslně. „Kdyby se se mnou nekamarádil, měl by to v životě mnohem snazší.“

Ve Falcově tónu nezněla žádná sebelítost. Prostě konstatoval fakt.

„On to nebyl vždycky takový urostlý bojovník jako dnes,“ řekla Fossetta, která už se opět skláněla nad rendlíky, v nichž předtím něco míchala. „Pamatuji si ho i jako malého usmrkance, který brečel kvůli přezdívkám, které mu dávali.“ Omočila si prst v jednom menším rendlíku, zvedla ho ke rtům, olízla a pak přidala štědrou lžící cukru.

Falco jim nalil dva poháry vody a prostřel na stůl lžice a misky. I on si pamatoval ty posměšky na Malakiho adresu kvůli jeho mateřskému znaménku.

Rudý ďábel, volávali na něj, a taky *Puchýř*. Ale nejvíce Malakiho dráždila *Lahoda*, původně jahoda. To ho rozčilovalo nejvíc, poněvadž to znělo, jako kdyby byl nějaký mazánek.

Fossetta se vrátila ke stolu a nalila jim do misek horkou kaši.

„A pamatuji si i na toho vyzáblého mrňavého uličníka, který ho hájil.“ Potřásla při té vzpomínce hlavou. „Nikdy nepochopím, kam jsi pořád chodil na ty nadávky, jimiž jsi ty starší kluky častoval.“

Falco se usmál a Fossetta se mezitím vrátila s druhým rendlíkem.

„Dušené meruňky,“ řekla a přidala do misek po hromádce oslazeného ovoce.

Posadila se vedle Falca a vzala si lžici.

„Kvůli Malakimu de Vane jsi schytl slušnou řádku výprasků,“ řekla. „Já jsem na to nezapomněla a on taky ne.“

Falco hleděl na svou snídani. Ať jako dítě udělal, co udělal, Malaki mu to za ty roky, které od té doby uplynuly, mnohokrát splatil. Někdy pochyboval, že by tu vůbec byl, nemít tak udatného, statného kamaráda. Ano, vážky přátelství byly jasně nakloněny ve prospěch Malakiho. Ale dnes byl den klání a Falco byl pevně rozhodnutý je zase přechýlit na druhou stranu.